

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. София, 25 април 2019 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ - първо наказателно отделение в открито съдебно заседание на двадесети февруари през две хиляди и деветнадесета година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ :ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
ЧЛЕНОВЕ : НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при секретаря Марияна Петрова и с участието на прокурора Антони Лаков, като разгледа докладваното от съдия Грозева кнох дело № 66/19 г. по описа за 2019 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Касационното производство е образувано по жалба на адв. Е. Панкова –защитник на подс. А. М. А. срещу присъда №4 от 30.03.2018 г. на Апелативен съд- Пловдив по внохд № 420/16 г.

В жалбата са релевирани касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от НПК. Направени са алтернативни искания - за отмяна на присъдата и оправдаване, за връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция, за изменението ѝ с намаляване на наказанието. В допълнението към жалбата процесуалният представител е развил подробни съображения.

С изрична молба от 20.02.2019 г., подсъдимият А. настоява ВКС да приложи абсолютната погасителна давност за обвиненията по чл. 109, ал. 2 вр. чл. 108, ал. 1 и по чл. 108, ал. 1 от НК.

Подс. А., редовно призован не се явява пред касационната инстанция.

Представителят на ВКП изразява становище, че жалбата на подс. А. е неоснователна, поради което ВКС следва да остави в сила присъдата.

ВКС –първо наказателно отделение, след като изслуша доводите на страните, в пределите на правомощията си по чл. 347 ал. 1 от НПК, които

са стеснени, предвид инициативата за образуване на производството, което се развива единствено по жалба на подсъдимия А., намери следното :

С присъда № 15 от 19.03.2014 г. по нохд № 330/2012 г. Пазарджишкият Окръжен съд е признал подс. А. М.А. за виновен по чл. 108, ал. 1 от НК за това, че в периода от месец март 2008 г. до месец април 2011 г. в гр. Пазарджик и гр. Пловдив, чрез слово е проповядвал антидемократична идеология, за което му е наложено наказание една година лишаване от свобода.

Признат е за виновен по чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК за това, че в периода от месец март 2008 г. до 6.10.2010 г. членувал в организация действала на територията на областите Смолян, Благоевград и Пазарджик, която си поставила за цел извършването на престъпления по глава първа от НК- проповядване на антидемократична идеология, за което му е наложено наказание една година лишаване от свобода.

Признат е за виновен по чл. 164, ал. 1, пр. 1 от НК за това, че в периода от 2007 г. до месец април 2011 г. в гр. Пазарджик и гр. Пловдив проповядвал омраза на религиозна основа, за което му е наложено наказание една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5 000 лв.

На основание чл. 23, ал. 1 и ал. 3 от НК е определено общо наказание, а именно най- тежкото в размер на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

На основание чл. 68, ал. 1 от НК е привел в изпълнение наказание от три години лишаване от свобода, наложено с присъда по нохд № 905/2004 г. на ПОС, влязла в сила на 20.11.2004 г. Съдът е определил първоначален общ режим на изтърпяване на наказанието на основание чл. 61, т. 2 от ЗИНЗС.

С присъда № 9 от 1.07.2015 г. по внохд № 294/2014 г. Апелативен съд- Пловдив е изменил присъдата по нохд № 330/12 г., като увеличил наказанията на подс. А. М. А. по чл. 108, ал. 1 от НК на една година и шест месеца лишаване от свобода и по чл. 164, ал. 1 от НК на две години, като на основание чл. 23, ал. 1 от НК общото наказание е увеличено на две години лишаване от свобода.

Потвърдил е присъдата в останалата и част.

По жалба на подс. А. М. е образувано к.д. № 123/2016 г. пред ВКС.С решение от 28.07.2016 г. ВКС, второ НО е отменил присъда № 9 от 1.07.2015 г. по внохд № 294/2014 г. в наказателно- осъдителната част спрямо подс. А. М. А. и по трите обвинения по чл. 108, ал. 1 от НК по чл. 164, ал. 1 от НК и по чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Пловдивския Апелативен съд.

При новото разглеждане на делото с присъда № 4 от 30.03.2018 г. постановена по внохд № 420/16 г. Апелативен съд- Пловдив е потвърдил присъдата на Окръжен съд –Пазарджик спрямо подс. А. М. А..

Преди да вземе становище по доводите в жалбата на подс. А. за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения, ВКС следва да се произнесе по основателността на искането на подсъдимия за прекратяване на воденото срещу него наказателното производство по чл. 108, ал. 1 и чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК, поради изтичане на абсолютна давност за наказателно преследване.

За двете деяния – по чл. 109, ал. 1 от НК и чл. 108, ал. 1 от НК е изтекла абсолютна давност по см. на чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 4 от НК, поради което наказателното производство следва да се прекрати, като се отмени постановения в тази част съдебен акт, поради следните съображения :

За престъплението по чл. 108, ал. 1 от НК, законът предвижда наказание до три години лишаване от свобода или глоба до 5000 лв. За престъплението по чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК законът предвижда наказание до три години лишаване от свобода.

Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 4 от НК, давността за погасяване на наказателно преследване за престъпленията, за които се предвижда наказание над една година лишаване от свобода е пет години и започва да тече от довършване на престъпленията –в случая : от края на месец април 2011 г. за престъплението по чл. 108, ал. 1 от НК и от 7.10.2010 г. по чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК. Към настоящия момент е изтекла т. нар. абсолютна давност съгласно чл. 81, ал. 3 от НК, според която наказателното преследване се изключва, когато от извършване на престъплението е изтекъл срок , който надвишава с една втора срока по чл. 80, ал. 1, т. 4 от НК. В конкретния случай този срок и за двете деяния е от седем години и шест месеца. Следователно по първото обвинение- той е изтекъл на 30.10.2018 г., а по второто 7.04.2018 г. и това е след постановяване на въззивната присъда на 30.03.2018 г. и преди образуване на производството пред касационната инстанция. Ето защо и с оглед изрично направеното искане от подсъдимия А. М. А., настоящият съдебен състав следва да упражни правомощията си по чл. 354 ал. 1 т. 2 от НПК.

Поради тези съображения касационната инстанция не дължи произнасяне по доводите на касатора по чл. 348, ал. 1, т.1, т. 2 и т.3 от НПК за нарушение на материалния и процесуален закони и явна несправедливост на наказанията по отношение престъпленията по чл. 108, ал. 1 от НК и по чл. 109, ал. 2, вр. ал. 1 от НК, за които са налице основания за отмяна на присъдата в тази част и за прекратяване на наказателното производство.

По обвинението по чл. 164, ал. 1 от НПК.

Касационната проверка на наведените от подс. А. доводи за едностранчива и превратна оценка на събраните по делото доказателствени материали, с които е заявено оплакване по чл. 348, ал.1, т. 2 от НПК са лишени от основание. Съдилищата по същество са изпълнили задълженията си по чл. 13, чл. 14 и чл. 107, ал. 5 ал. от НПК и са направили всичко възможно за разкриване на обективната истина по делото, като осъществената от тях аналитична дейност е в съответствие с процесуалния закон и правилата на формалната логика. Изводите по фактите и правото са резултат от обективния анализ на доказателствените източници, които са ценени от съда съобразно действителното им съдържание и относимост към предмета на делото. Въззивният съд е подходил с внимание при обсъждането им, като е ценил не само показанията на анонимните свидетели № 004 и № 005, както твърди защитата, но и тези на св. Бр. З., св. И. М., С. М., св. Я., св. Д. Д., св. Ст. А., св. М., св. М., св. Г., св. К., св. Б., св. Х. Х., св. М., в които съобщават, че подсъдимият А. проповядвал салафизъм, използвайки квалификации към християни и евреи, насаждащи омраза, противопоставял на своите възгледи религиозните убеждения на други религии, като заявявал „че който не е с нас е против нас“. Според свидетелите подс. А. възхвалявал салафитите, отричал религиите на „неверниците“, приканвал към „военен джихат“- свещенна борба с тях, за да наложи волята на Аллах, „насъсквал“ приближените си хората срещу християните и юдеите и проповядвал, че те трябвало да бъдат убити, заклани, защото са „езичници“, „грешници“ и „гяури“. Такива данни се съдържат не само в показанията на двамата анонимни свидетели, но и в показанията на разпитаните от съда явни свидетели- св. Моллов / т. 2 л 525 и сл. , Д., М. /т. 2. , л. 415 и л. 416, З. /т. 2 , л. 413/ М. /т. 3, 262 / и сл.и др. Гласните доказателствени средства са били обсъдени не изолирано едно от друго, а в светлината на приобщените писмени материали по делото /месечни отчети на подс. А., папка 5, л. 58-59, л.113 -119/, установяващи мащаба на осъществяваната от подсъдимия дейност чрез ежеседмични срещи и проповеди на различни места и градове. Показанията на изброените свидетели са съпоставени със сведенията, съдържащи се в наличната писмена маса и в заключенията на назначените теологични експертизи. Неоснователно се твърди, че изводите на съда по фактите, част от които е изявлението на подс. А., направено по време на сватба в ресторант „Р.“ : „Поклон пред тези, които режат глави за вярата си! Поклон пред тези, които гърмят, слагат бомби и убиват за вярата си“ се основа единствено върху показанията на анонимен свидетел № 005, което е в нарушение с чл. 124 от НПК, както че съдът не е отчел противоречието му с показанията на св. Селим, в които той отрекъл подсъдимият да е изричал тези думи. Съдът е дал вяра на показанията на св. № 005, защото в тази им част /а и изцяло/ те не са изолирани от доказателствения материал, а са в синхрон с показанията на свидетелите, присъствали на проповедите

и на отправените призови за „свещена борба“ с християните, поради което кредитирайки ги, съдът не е допуснал нарушение в аналитичната си дейност. Съдебният състав е изложил убедителни съображения относно процесуалната годност на приобщените от досъдебното производство по предвидения в чл. 281 от НПК ред показания на явните свидетели и тези със скрита самоличност, като е защитил аргументирано позицията си защото следва да бъдат ползвани при изграждане на вътрешното му убеждение и защото не съществува съмнение върху тях да е оказван нерегламентиран натиск и изводите му се споделят от настоящия съдебен състав.

На следващо място, не е основателно възражението, че присъдата срещу подс. А. почива на предположение, тъй като съдът му вменил недоказани обстоятелства, като притежанието на три „флашки“, иззети от дома на А., в които били записани 9 текста на турски език, така също и отговорността за разrazil се на религиозна основа побой между мюсюлмани и християни в гр. Пазарджик. Тези факти са намерили място в мотивите на съда, за да обоснове мащаба на инкриминираната с обвинителния акт престъпна дейност, която не касае единствено подс. А., а е част от усложнена фактология по делото и за други 11 лица, спрямо които присъдата на АС-Пловдив е влязла в сила. Тези фактически данни не са обсъждани като съставомерни по чл. 164, ал.1 от НК, по отношение на подс. А., поради което позоваването на тях от защитата е некоректно и не налага извод за нарушения в съдопроизводствената дейност по отношение правото на защита на подс. А..

Мотивите на атакувания съдебен акт, според ВКС, удовлетворяват изискванията на чл. 339 ал. 2 от НПК, тъй като те в достатъчна степен съдържат фактология за времето и мястото на осъществяваната от подс. А. престъпна деятелност по чл. 164, ал.1 от НК, като констатирания от ВКС /по к.д. № 123/16 г. на второ НО/, при предходно разглеждане на делото порок по чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК / липса на мотиви/е отстранен от въззивната инстанция. Несподеляем е упрека, че от мотивите към съдебния акт не ставали ясни местата, където са изнасяни проповедите, нито съдържанието на отправените от подс. А. послания. Напротив в него са посочени градовете и местата, в които са провеждани срещите с привърженици, посочени са датите, на които са били извършвани проповедите. Съдът е използвал сведенията за това от изготвяните от подсъдимия отчети за дейността му, иззети надлежно в хода на досъдебното производство като доказателства по делото, в които фигурират точните месец, ден, година, приблизителен брой лица присъствали на проповедите и др. Контролираната инстанция е пресъздала съдържанието на отправените послания, като тяхното дословно възпроизвеждане, с оглед естеството на използваната устна реч, на практика не е било възможно и не би следвало да се изисква от съда. Освен това липсват данни „проповедите“ да са били записани върху определен

вид носител, позволяващ съхраняване на точното им съдържание, за да е възможно използването им по съответния процесуален ред за нуждите на процеса. Ето защо не е основателен отпорът от защитата упрек, че в хода на наказателното производство срещу подс. А. е допуснато съществено процесуално нарушение, изразило се в ограничаване на правото му на защита, поради липсата на конкретика в обвинителната теза. Предложената фактология в обвинителния акт позволява упражняване на правото на защита на подс. А., тъй като съдържа необходимите за престъплението по чл. 164 от НК елементи от състава му, като мотивите в атакувания съдебен акт отговарят на заложения в закона стандарт, поради което не е налице основание по см. чл. 348, ал. 3, т. 2 от НПК.

В писмената защита на адв. П. се съдържа оплакване срещу вещите лица проф. Й. П., К. С. – Т. и М. В. за това, че те са предубедени и пристрастни, поради което заключенията в изготвените от тях части не е следвало да бъдат ценени от съдебните състави по същество. Това възражение не намира опора в материалите по делото, тъй като обстоятелството, че в.л. М. В. е началник в Национална Служба Сигурност към МВР не го превръща автоматично в заинтересован от изхода на делото, тъй като в хода на съдебното дирене не е наведен нито един довод или данна, от които да може да се прави подобно заключение. Освен това, вещото лице притежава необходимите квалификации и познания в областта на арабистиката и е преподавател в СУ „Кл. Охридски“ и УНСС по въпроси свързани с международни отношения и старознание на арабските страни. Заключениета, които са направени в Комплексната експертизата с негово участие /назначена от Апелативен съд- Пловдив по внохд № 420/16 г. и по-специално част Втора от същото касаят уточнения от терминологично, дефиниционно и методологично естество на различни понятия и термини и не създават съмнения в предварителни нагласи или тенденциозност при обсъждането им. В същия смисъл е становището на касационната инстанция, че участието и на другите две вещи лица -проф. П. и К. Т. в назначените от съдебните състави експертизи и използвания от Тонева термин „богохулство“ и израза „дейността на подсъдимите“ от проф. П., не са белег на тяхната предубеденост, нито представляват „правни изводи“, чрез които вещите лица да са заместили съда в дейността му по оценка на доказателствата. Становищата, изразени от тях при приемане на заключенията с тяхно участие не индикират на заинтересованост пряко или косвено от изхода на делото, като възражението на защитата в обратния смисъл, което е обосновано с твърдение, че в. л. проф. П. е участвал в телевизионни предавания, коментирайки дейността на подс. А., не е подкрепено с доказателства по делото, поради което няма как да бъде обсъждано. Отделно от това, в подобна хипотеза следва да се признае и правото на свобода на словото и

в случаите на медийни изяви от страна на проф. П. не само като хабилитирано лице, но и като обикновен гражданин.

Не е основателно твърдението, че съдът е допуснал съществено процесуално нарушение, изразило се в това, че част от подсъдимите не са участвали в съдебните заседания. Това възражение се отнася до процесуална дейност на съда по отношение на лица, спрямо които съдебният акт е влязъл в сила, поради което не подлежи на обсъждане от ВКС в това производство. По отношение на подс. А. е лишено от основание, тъй като предявените срещу него обвинения не са били за тежки умишлени престъпления и присъствието му не е било задължително.

Лишено от основание е оплакването за неправилно приложение на материалния закон, с което се поддържа касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 1 от НПК. Установената и описана фактология, правилно е била квалифицирана от съда като съставомерна по чл. 164, ал.1 от НК./ ДВ бр.27 от 2009 г./. От обективна страна правилно е прието, че през инкриминирания период от време, на посочените места и пред множество хора подс. А. М. А. е проповядвал омраза на религиозна основа.

„Проповядването“ като форма на изпълнителното деяние, винаги е действие, което представлява публичен акт на убеждаване на неопределен кръг трети лица в някаква идея. /И. П., л. 219 „Форми на организирана престъпна дейност“/. Същността му се изразява в устно или писмено разпространение на учение или схващане с религиозно поучително или моралистично схващане. В оскъдната съдебната практика на ВКС по чл. 164 от НК е прието, че проповядването е разпространяване на оценъчна информация, чрез която деецът развива, аргументира и огласява възгледи, които по естеството си са годни да разпалят вражда или омраза /Р № 80/2009 г. по н.д. № 34/2009 г.- 1 НО на ВКС/. Проповядването, когато е чрез устна реч, представлява целенасочена информационна дейност, която въздейства върху съзнанието на адресатите, мотивирайки ги към възприемането на определен възглед, който съдържа негативна оценка за различните по убеждения и вяра. За неговата съставомерност е без значение отношението на третите лица, към които то е отправено, дали те го отхвърлят или го приемат, защото престъплението е на формално извършване и е довършено с първия акт, с който се изразява противоправната дейност.

Подс. А. е използвал религията, за да проповядва омраза към християните, евреите и всички други религии, изричайки публично на своите петъчни проповеди в джамиите, в кафенета и на други публични места пред събралите се хора, че „който не е с нас, е против нас“, че „исляма ще победи по целия свят и че това ще стане със сила и меч“, с „джихат“, че „поклонниците на салаfizма“ са истински мюсюлмани, а всички останали са „неверници“, „грешници“ и „гяури“. В речите си той

възхвалявал тези, които „умират за вярата“, тези които „слагат бомби и режат глави“ в името на тази вяра. Убеждавал, че мюсюлманите трябва да воюват с християните, да „убиват и колят“, докато те не приемат исляма.

Касационната инстанция не се съгласява със становището на защитата, че подсъдимият е упражнявал правомерно конституционно гарантираното му право на свободно изповядване на религия, поради което деянието му е несъставомерно и следва да бъде оправдан. Съображенията на ВКС за това са следните :

Конституцията на Република България прокламира свободно изповядване на религията, която личността е избрала сама /чл. 13 КРБ/, така също, че изборът на вероизповедение и религия са ненакърними /чл. 37 КРБ/. Описаната фактология по делото и участието на подс. А. в нея не попада в приложното поле на защита на нормите от вътрешното ни право и тези на чл. 9, ал. 1 от ЕКПЧ, охраняващи правото на свободно изповядване на религия.

ЕКПЧ гарантира правото на свобода на мисълта, съвестта и религията, като ясно дефинира в чл. 9, ал. 1, какво включва това право: „Свободата всеки да променя своята религия или убеждения и свободата да демонстрира своята религия или убеждения, индивидуално или колективно, публично или в частен кръг, чрез богослужение, обучение, практикуване и спазване на ритуали“. Нито в чл. 9, ал.1 от ЕКПЧ, нито в практиката на съда по приложението му е дадено определение на понятието „религия“, поради невъзможността да се включат всички нюанси в него. Според дефиницията, дадена в български тълковния речник, „религията е организирана система от вярвания, културни системи, мирогледи, които свързват човечеството с даден порядък на съществуване“.

За да обоснове становището, че подс. А. не е упражнявал правомерно гарантираното му право на свободно изповядване на религия ВКС следва да се спре на това какво включва то, според практиката на Европейския съд по правата на човека /ЕСПЧ/. Според Съда в Страсбург, правото на свобода на „религия“ има два аспекта- правото на всеки да има убеждение, което е „абсолютно“ право и правото да демонстрира това убеждение, което „не е абсолютно“, тъй като може да засегне правата на други лица. За това, не случайно в чл. 9, ал. 2 от ЕКПЧ е предвидено, че „свободата да се изповядва избраната религия или убеждение подлежи на ограничения, които са предвидени в закона и са необходими в едно демократично общество, в интерес на обществената сигурност, за защитата на обществения ред, здраве, морал или за защита на правата и свободите на другите“. /решение Кокинакис срещу Гърция А 260-1993, Eweida and others v. UK, Иванова срещу България и др./.

Инкриминираните в обвинението факти срещу подс. А. не засягат „вътрешното му право на религиозни убеждения“, което се ползва с

абсолютна защитата от държавата и е ненакърнимо според нормите на ЕКПЧ и КРБ. Фокусът в тях е за изборния от подсъдимия начин на демонстриране на религиозните му убеждения и на съдържанието на отправените към привържениците му послания. В словото си подсъдимият приканвал към „свещена борба“ срещу християните и други религии, като настройвал срещу тях, наричайки ги „неверници“, „гяури“ и „грешници“, квалификации, които сами по себе си са достатъчни да разпалят омраза между хора от различни етноси на религиозна основа.

На следващо място Европейският съд по правата на човека приема, че свободата да се демонстрира собствена религия, включва правото на опит да се убедят и „обърнат“ в собствената религия и други хора, чрез обучение и проповеди. Според практиката по приложението на чл. 9, ал. 1, обратното- да се откаже това право- би означавало нормата да остане „мъртва буква“. /Решение Кокинакис срещу Гърция/. Това право /да се привлекат съмишленици/ обаче е отхвърлено, когато привличането става чрез натиск, заплахи или облаги /Лорисис и др. срещу Гърция и др./. В речите си пред последователи и слушатели, подс. А. е използвал заплахи, твърдейки, че който не приеме неговите убеждения ще гори в ада /както християните/, че вярата следва да се наложи със сила и меч, че тези, които умират, „слагайки бомби“ в името на вярата, отиват в рая и др. За това касационната инстанция не намери основание да приеме, че действията на подсъдимия по привличане на привърженици чрез проповедите му са действия, защитени от закона, защото те не са израз на правото на свободно изповядване на религия. Ето защо, независимо от това дали те са били вдъхновени или мотивирани от религиозни подбуди, те не могат да бъдат защитени от чл. 9, ал.1 на ЕКПЧ. /в този смисъл Решение Калач срещу Турция, Решение Маносакис срещу Гърция, S.A.S vs. France и др./.

Поради изложеното до тук, признавайки правото на автономно съществуване на религиозните общности, като задължително за плуарализма в едно демократично общество /Решение Хасан и Чауш срещу България/, Съдът по приложението на ЕКПЧ предоставя „правото на намеса на държавата“, предвидена в закона, тогава когато чрез езика на омразата се засягат изконни демократични ценности, правата и свободите на другите граждани. /Кокинакис срещу Гърция, Ларис срещу Гърция и др./ Такъв според ВКС е настоящият случай.

По своето съдържание отправените послания от подс. А. са в крещящо противоречие с охранявания обект в чл. 9, ал.1 от ЕКПЧ и с обществения интерес за гарантиране на правото на религиозна свобода, тъй като с действията си той е засегнал правото на другите граждани да изповядват необезпокоявано своята религия. На следващо място, словото му застрашава обществената сигурност, тъй като в него се отправят призови за свещена битка /джихат/ с „неверниците“, за налагане на вярата със сила и меч. В конкретните случаи подс. А. не е осъществявал свободно

изповядване на религията в някои от предвидените форми - индивидуално или колективно, публично или частно, чрез богослужение, обучение, религиозни обреди и ритуали, които са защитени от нормите на Конвенцията, а е внушавал ненавист и омраза към хората от други религии, които не изповядват неговите религиозни възгледи. Инкриминираните призови съдържат отношение на ненавист към различните религиозни общности и хора от една страна и от друга – съдържат положителни оценки /“поклон“ / за тези, „които режат глави, слагат бомби и умират за вярата“ и на техните възгледи за налагане на убежденията им чрез сила и меч. Именно те са в разрез с фундаменталните ценности, заложени в демократичното общество, приемащо многообразието на религиите и гарантиращо тяхното свободно изповядване и за това не могат да се ползват със защитата от чл. 9, ал.1 от Конвенцията.

Поради изложеното настоящият касационен състав прие, че материалният закон е приложен правилно и не са налице основания за оправдаване на подс. А. или за отмяна на атакувания съдебен акт и връщане на делото за ново разглеждане.

ВКС не констатира явна несправедливост на наложеното на подс. А. наказание, с което се поддържа касационно основание по чл. 348, ал.1, т. 3 от НПК. При индивидуализирането му въззивният съд е съобразил разпоредбата на чл. 36 от НК и правилно е отчел, че за постигане на целите ѝ, следва да определи по- тежкото по вид наказание - лишаване от свобода за срок от една година и глоба в размер на 5000 лв., а не алтернативно предвиденото пробация, каквото становище се поддържа от защитата. Контролираната съдебна инстанция не е игнорирала обстоятелството, че наказателното производство е продължило повече от осем години, но с оглед естеството на разследваната престъпна дейност, нейният мащаб, период и множеството участници в нея, ВКС счита, че този срок не е „неразумно дълъг“, поради което не дава основание за приложението на чл. 55, ал. 1 от НК.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 и т. 2 вр. чл. 24, ал.1, т.3 от НПК

ВКС –първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ присъда № 4 от 30.03.2018 г. постановена по внохд № 420/16 г. по описа на Апелативен съд- Пловдив, както следва:

-в частта, с която подс. А. М. А. е осъден за престъпления по чл. 109, ал. 2, вр. чл. 108, ал. 1 от НК и по чл. 108, ал.1 от НК , като в тази част на

основание чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1 ,т. 4 от НК прекратява наказателното производство.

-в частта по приложението на чл. 23, ал. 1 от НК.

ОСТАВЯ В СИЛА присъдата в останалата и част.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.